

CRASH

JACK BOWMAN

TURBULENT • EXPLOSIEF • DODELIJK

THRILLER

Over het boek

Als op de luchthaven van Los Angeles een straalmotor van een 737 zichzelf opblaast, bevindt Tom Patrick zich op de verkeerde plek op het verkeerde tijdstip: aan een pokertafel in een casino in de buurt.

Hij is aan de verliezende hand, ook wat zijn werk betreft: sinds hij zich met zijn grote mond niet langer bij het agentschap voor vervoersveiligheid hoeft te vertonen, inspecteert hij pijpleidingen op lekkages. Nu staat hij te popelen om weer aan de slag te gaan als de topluchtvaartonderzoeker die hij is.

Uitgesloten van het officiële onderzoek begint Tom toch te spitten. Als een tweede 737 neerstort, ogenschijnlijk door dezelfde oorzaak, is het duidelijk dat er weleens iets verschrikkelijk mis kan zijn met 's werelds succesvolste passagierstoestel.

Tom zet alles op alles en gaat op jacht naar documentatie en feiten. Het wordt een race tegen de klok tegen meedogenloze moordenaars, met mensen en vliegtuigen die als confetti uit de lucht lijken te vallen...

Hoog spel met een hoge inzet. Soms draait alles om bluf.

Over de auteur

Jack Bowman is een schrijver en een gokker. Hij blogt niet, hij tweet niet, hij neemt zijn telefoon niet op en doet de deur niet open voor onaangekondigd bezoek.

Hij is 38 jaar. Of dat was hij. Of hij wordt het binnenkort.

Bowman leeft in afzondering.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Jack Bowman

Crash

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

High Rollers

Copyright © Jack Bowman 2013

Vertaling

Joost van der Meer & William Oostendorp

Omslagbeeld

© Christophe Dessaigne / Trevillion Images (vliegtuig)

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0405 9

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor John Chandler; of je het nu leuk vindt of niet.

1

Terwijl de bladen in de fan-behuizing van de CalSuperior Cargo 737 traag begonnen te draaien, grijnsde Halo Jackson naar Chris Stern.

Hij liep hangar Zes weer in, bevestigde de moersleutel zorgvuldig terug op zijn plaats in zijn rolkast, sloot de deur stevig af en voegde zich bij zijn vriend die ernaast gehurkt zat. In de tijd die hij nodig had om die paar eenvoudige handelingen te verrichten was het geluid van het straalvliegtuig tot verontrustende hoogte gestegen. Een stuk of vijf technici, die rond de glimmende, blauw-zilveren reus hadden gehold, liepen nu weg van de niet bijster boeiende 737 met de gewichtige naam *Pride of Maine*, trokken hun Predator-beschermer van hun nek en lieten deze goed over hun oren zakken. De driedubbele laag isolatieschuim met rubberen dichting dempte het aanzwellende gehuil tot een buikkrimp opwekkend geraas, maar instinctief deinsden ze toch nog terug, alsof het extra metertje hen tegen het geluid zou beschermen.

Onder een groot NIET ROKEN-bord trok Chris een Camel uit zijn borstzakje en stopte deze zonder hem aan te steken tussen zijn lippen.

Cal Lemanski wierp een bedenkelijke blik naar Halo en Chris, en wapperde met zijn handen naar zijn eigen oorbeschermers. Chris stak zijn duim op, en hij wendde zich af.

Jochies. Cal was een beer van een vent: groot, bebaard, fors postuur. Hij was vierenvijftig en noemde iedereen onder de veertig 'jochie'.

Halo en Chris grijnsden naar elkaar; een atypisch stel vrienden. Halo was zwart, broodmager, met vooruitstekende tanden en een coupe die naar een afrokapsel neigde; Chris was net zo breed, blond en behept met roze wangen als een dronken jager uit Minnesota.

Het geraas greep hen als iets lichamelijks. Halo gaf het als eerste op; wat meestal het geval was. Hij greep zijn Predator en klemde hem vast. Chris hield het nog een fractie van een seconde vol, gewoon om een punt te maken, met zijn ogen stijfdicht en zijn sigaret geplet tussen zijn geknarste tanden. Vervolgens zette hij zijn gehoorbeschermers op, met zijn handen stevig om zijn oren à la *De Schreeuw* van Munch, geluidloos kraaiend naar Halo. Met half toegeknepen ogen en holle wangen nam

hij zogenaamd een lange hijs van zijn sigaret en blies hij genotzuchtig uit, alsof hij de rook nog steeds in slierten uit zijn neusgaten zag komen.

Op slechts drie millimeter van het binnenwerk van de enorme motorbehuizing doorkliefd de turbinebladen van titaniumlegering – die in een bijna volmaakt staaltje van techniek machinaal tot vijftiengduizendste van een millimeter waren afgewerkt – de lucht met 5.500 omwentelingen per minuut, waarmee een afwisselende wereld van vacuüm en hevige turbulentie werd geschapen.

Ruim twaalf meter boven Halo's hoofd, maar ver onder het bijna onverdraaglijke geraas, klonk nu een ander geluid. Licht en verfijnd. Een geluid alsof een ceremoniemeester die een toast wil uitbrengen, met een tikje van de zilveren tanden van de beste vork tegen het fijnste kristal om stilte verzoekt. Een enkele toon; zo zacht dat hij onmiddellijk de buik van de motor in werd gezogen, zo verfijnd dat je het in een muisstille bibliotheek als ingebeeld kon hebben ervaren.

En een nieuwe omwenteling van de bladen begon.

Een half miljoen keer vertraagd zwiepte een enkel blad in een overijlde zuiging van lucht langs het piepkleine geluid, veilig afgeschermd door de schoepversterkingen van zijn burens, kort en krachtig rondgedraaid om dat cruciale punt andermaal te treffen. Het punt waar het met rubber beklede binnenwerk van de behuizing boven en voorbij het kritieke omslagpunt werd afgesleten. Als een korte, zachte begroeting van oude vrienden. Was het deze keer luider?

Toen motor nummer twee van de *Pride of Maine* zichzelf aan flarden reet, waren Halo en Chris zwijgzaam verwickeld in een spelletje steen, papier, schaar.

Achtendertig bladen van een titaniumlegering, elk vlijmscherp afgeschaafd en een blaaskracht uitoefenend die gelijk is aan het gewicht van een Mack-truck, vergruizelden uit de behuizing en schoten in vuurradformatie en met een snelheid van ruim 1.100 kilometer per uur door de lucht. Een aantal sloeg gaten in het platform van gewapend beton; andere schoten achterwaarts, sloegen van de grond en doorkliefd de hangar. Sommige brokstukken troffen zelfs nog zachtere doelwitten en vervolgden daarna rood bekleed hun weg.

Het was alsof de duivel zelf vanuit de hel omhoog had gereikt om onderhoudshangar nummer Zes op de internationale luchthaven van Los Angeles met een kort salvo uit een apocalyptische uzi te besproeien.

Het was zo snel voorbij dat toen Halo trillerig overeind kwam, hij nog

steeds zijn ‘papier’-hand paraat had. Hij keek om zich heen en kon in eerste instantie niet bevatten wat hij zag.

De vliegtuigromp was aan stuurboordzijde in een oogwenk nagenoeg afgebroken van de vleugel. Verwongen metaal, dikke gordijnen van bedrading met kleurencodes en een donkerblauw tapijt met een patroon, versierd met pluizig wit isolatiemateriaal, lagen bloot. De vleugel zelf was verbogen en gebroken op de grond gestort. Boven Halo’s hoofd was de hangar in een ruwe lijn van gapende wonden opengespleten, waarbij elk gat de blauwe banen van de onbewolkte hemel boven LA omlijstte.

Langzaam nam het gegier van motor nummer een af tot een geluidsniveau waarop een mensenstem hoorbaar zou zijn. Maar er klonken geen stemmen; niet op dat moment, noch in de griezelige stilte die op de volledige stopzetting van de motor volgde. Mannen in blauwe overalls kwamen in beweging, krabbelden overeind en tuurden vol ongeloof van achter de glimmende testapparatuur naar het silhouet van het toestel in de reusachtige deuropening van de hangar.

Om zijn verbazing met Chris te delen draaide Halo zich om. Maar Chris was er niet. In zijn plaats was een vormloze, rood-blauwe massa zichtbaar. Met een frons keek Halo omlaag totdat het eindelijk tot hem doordrong dat de met rode vlekken besmeurde homp Chris Sterns Nikes droeg.

Vervolgens viel hij flauw.

Terwijl op het versleten groene laken de *river*-kaart werd gespeeld, voelde Tom Patrick zijn maag omdraaien. Ruitenboer; wat de *pocket* boeren die hij tegen zijn borstkas had gehouden zelfs nog waardevoller maakte.

Mocht zijn maag opspelen, zijn gelaatsuitdrukking was onveranderd. De andere spelers, die zijn gezicht afzochten naar een aanwijzing, zagen slechts wat ze sinds het begin van het toernooi dertien uur geleden hadden gezien; vermoeide, roodomrande groene ogen, diep verzonken in een bleek gezicht, met een schaduwbaard die verried dat hij al langer dan een dag geen scheermes had gezien.

Behoedzaam bekeek Tom de vijf kaarten op het laken. Niks aan de hand verder. Geen *straights*, geen *flushes*, geen *pairs* te zien. Het enige wat hem kon verslaan: iemand die een *pocket* heren had om de kaarten op tafel te overtroeven.

Hij wierp even een blik naar de andere spelers.

Na jarenlang spelen had hij deze hebbelijkheid. Hij had slechts een blik nodig, bijna over hun hoofden heen – alsof hij om fiches of iets te eten wilde roepen – om de gezichten van zijn overblijvende tegenstan-

ders te taxeren. Andere spelers zouden hun tegenstander aanstaren, zoekend naar een aanwijzing waarmee ze hun voordeel zouden kunnen doen. Het was niet noodzakelijk, niet volgens Tom. Meer dan deze snelle, door de jaren heen geperfectioneerde blik had hij niet nodig om de laatste tegenstand aan deze tafel te beoordelen.

Links van hem zat Corey Clump, groot, breed en ontspannen, met zijn dikke kont die over de zitting van zijn stoel hing en een suffe glimlach waarmee hij iedereen belazerde; maar Tom had hem bij de *river* in de gaten gehouden en de lichte teleurstelling op zijn gezicht gezien. Corey zou passen.

Naast Corey zat een speler die hij weleens had gezien, maar wiens naam hij niet wist. Net zo oud als Tom, zesendertig misschien, verzorgd, dag en nacht een zonnebril op en met witte iPod-snoertjes die uit zijn oren hingen. In zijn hoofd noemde Tom hem de Pinball Kid, een beetje als dat doofstomme en blinde joch in de film. Alleen was deze Pinball Kid niet stom. Niet in het hoofd en niet in de mond. Deze Pinball Kid was een van die spelers die hun bek maar niet dicht konden houden. Het leek wel een tic.

Nu zat hij naar Tom te grijnzen.

‘Pocket boeren? Man, ik heb de heren. Als ik jou was zou ik passen, want dit gaat boven je petje...’

Tom liet de man doorzeuren. Hij wist dat het niets betekende. De Pinball Kid kon de heren hebben, maar misschien ook niet.

Achter de Pinball Kid stond een sexy, donkere blondine, met rokerige ogen en een strakke jurk die haar spectaculaire rondingen goed deed uitkomen. Al bijna de hele dag had ze zich daar opgehouden, soms met een hand losjes maar bezitterig op de schouder van de man, een schoonheid in een casino gevuld met een duizendtal mannen en misschien twintig vrouwen; en die laatsten meestal boven de vijftig en in velours joggingbroeken gepropt. Even keek ze met een neutrale blik in Toms ogen. Ze moest weten wat de Pinball Kid voor hand had, maar haar gezicht verried niets.

Naast de Pinball Kid zat meneer Ling, wiens gezicht een cliché van ondoorgrondelijkheid was, maar die zich wel vreselijk verried met zijn vingers en op dit moment streken die langs zijn fiches en maakte hij een inschatting hoeveel handen hij nog kon spelen voordat hij deze verloor. Tom was verbaasd dat meneer Ling met zo’n duidelijke zwakte zo ver was gekomen in dit toernooi.

Uiteraard had hij zijn eigen zwakte...

Tijdens een toernooi een paar jaar geleden hier in de Bicycle Club

langs autoweg 710 had Tom bij een gigantisch hoge inzet iedereen afgebluft. Hij had een waardeloze zeven en een twee – de slechtste hand in het pokeren – maar had toch besloten om verder te spelen. Terwijl de laatste man hoofdschuddend zijn kaarten wegwierp, hadden ze de overenthousiaste gever zijn kaarten laten omdraaien: pocket tienen! Het paar zou zijn beroerde hand compleet hebben verpletterd als die andere speler maar het lef had gehad om hem uit te dagen. De herinnering alleen al bezorgde hem de kriebels op zijn rug terwijl hij zijn volgende zet overpeinsde. Tot dusver was dat het hoogtepunt van zijn pokercarrière geweest; een moment om zo nu en dan te overdenken en te koesteren, en daarna voorzichtig in de zachte doek van het geheugen te wikkelen en weer veilig op te bergen.

Vier handen later had zijn eigen overmoed hem in een vernederende val uit het spel gestoten.

Het was voor Tom een les van welhaast onschatbare waarde geweest. Zijn spel kon bijna alles behalve zijn eigen ego overleven.

Maar hier en nu fluisterde zijn gezonde verstand hem in dat de Pinball Kid het enige gevaar vormde. Als hij pocket heren had, was Tom er geweest. En ergerlijk genoeg voorkwam de zonnebril dat Tom in de Hold 'em-ziel van de Pinball Kid kon kijken om meer te weten te komen.

Al deze gedachten flakkerden in enkele tellen op in Toms zenuwcellen en hij talmde nauwelijks voordat hij alles wat van zijn fiches over was naar het midden van de tafel schoof. Hij wist dat hij hiermee alles behalve pocket heren de loef zou afsteken.

De Pinball Kid aarzelde. Vervolgens begon hij te lachen.

En daarna deed hij zijn *bet*.

Tom was bezig om zijn verdriet te verdrinken toen de blondine met de zwoele, rokerige ogen opeens naast hem stond. 'Pech,' zei ze terwijl ze naar de barkeeper gebarde; door haar toon kreeg het woord iets plagerigs.

Over haar heen keek hij naar de Pinball Kid, meneer Ling en Corey Clump, de laatste drie aan de tafel, die bijna schuilgingen achter het gedrang van spelers en toeschouwers die op plaatsvervangende spanning uit waren.

Pocket fokking heren...

Hij haalde zijn schouders op. 'Ze zeggen dat je zes keer geluk moet hebben om een toernooi te kunnen winnen. Ik zat aan de vier.'

'Ben je er ooit helemaal voor gegaan?' vroeg ze met een eigenaardig glimlachje.

Hij keek haar doordringend aan. Maakte ze nu avances? Tom was lang, donker, maar net niet knap te noemen, dus hij besloot het zekere voor het onzekere te nemen. 'Heb een paar keer goed gecash't.'

Ze knikte goedkeurend en keek naar de tafel. Hij maakte van de gelegenheid gebruik om naar haar hals te kijken, waar een klein plukje haar uit haar chignon was ontsnapt en nu in de zuurstofrijke bries die door de club werd gepompt zachtjes over haar gave huid streek. Iets hieraan wond hem op; hij wilde het om zijn vinger krullen en de zijden zachtheid op zijn huid voelen.

Hij knipperde het idee weg, streek met zijn hand over zijn eigen hals en voelde daar de stoppels tegen zijn palm. Een tic, iets waar hij zich altijd mee verried, maar eentje waar hij enorm hard zijn best voor deed om aan de pokertafel na te laten. Die blondine was alle Jezus sexy, maar ze was met iemand anders. Pokeren was al moeilijk genoeg zonder het meisje van een andere speler tussen het kaarten door een beurt te geven.

Zijn telefoon ging. 'Shit.' Hij friemelde het toestel uit zijn zak en keek naar het nummer. 'Neem me niet kwalijk.'

Verrast trok ze een wenkbrauw op. De meeste mensen die devoot kaartspeelden hadden op een zondag niets beters te doen. Hadden ze dat wel, dan waren ze daar om dat uit de weg te gaan.

Ze draaiden zich allebei om nu het ter ziele gaan van de volgende speler met groep werd begroet. De Pinball Kid stond op van de tafel en zocht naar zijn meisje.

Zonder nog een blik op hem te werpen liep ze weg van Tom.

Tom beende het felle zonlicht in; de hitte van Californië voelde als een schok op zijn door de airco gekoelde huid. 'Ja, Pete, wat wil je?'

'Hé! Hoe wist je dat ik het was?'

Tom zuchtte. Tenzij het over vliegtuigen ging, was Pete LaBello een tegenstander van technische vooruitgang. Faxen had hij nog maar net onder de knie; mobiele telefoons waren voor hem iets uit *Star Trek*. 'Je naam verschijnt op dat ding. Wat is er aan het handje?'

'Zit jij in de Bicycle Club?'

Tom stelde het antwoord aan zijn baas uit voor de vijf seconden die het hem kostte om van het parkeerterrein af en in de eerlijkheidszone te komen.

'Nee.'

'Mooi. Go Team staat op het punt om naar LAX te vertrekken; zitten met een blad dat op de grond van een 737 af is gekomen. Dacht dat jij wel als eerste ter plekke wil zijn aangezien je toch al daar zit.'

‘Ik zit niet in het Go Team.’

Aarzeling.

Gêne, zonder enige twijfel.

Medelijden, misschien?

‘Nee. Munro heeft de leiding.’

Tom liet het gaan. Hij stond nog steeds in de kou, maar dit duidde er misschien op dat er een lichte dooi aan zat te komen. Als hij zijn baan wilde houden, zou hij zijn trots opzij moeten schuiven en helemaal opnieuw moeten beginnen. En ondanks alles wilde Tom zijn baan behouden. Verdomme, het was het enige waar hij goed in was. Niet gewoon goed. Retegoed. Veel beter dan die vervloekte Lenny Munro ooit kon dromen.

‘Tom?’

‘Ik ben er nog.’

‘Je hebt je reistas bij je?’

‘Altijd.’

‘Nou, als je het geen bezwaar vindt om voor Lenny het slavenwerk te doen...’

Pete deed zijn best om er een grapje van te maken, maar Tom kon hem niet tegemoetkomen; het was nog steeds te pijnlijk. Pete moest dat in zijn zwijgen hebben gehoord, want hij ging door: ‘Drie doden. Het zijn techneuten. Ik dacht: echt iets voor jou.’

Tom voelde het onbedoelde venijn in die woorden voordat hij reageerde. ‘Ik sta bij je in het krijt.’

‘Neuh!’

Hij kon bijna horen hoe Pete met zijn gulle Italiaanse handen de schuld wegwuifde.

Hij hing op en stond fronsend in de meedogenloze LA-zon. Pete was een aardige vent, maar doorzichtig.

Het zijn techneuten.

Tom wist wat zijn baas had gezegd. Dat hij niet goed was met burgers.

Tom Patrick was niet goed met burgers. Dat was de reden waarom Pete LaBello hem gisteravond niet had gebeld toen een Jetstream 31 met zeven passagiers aan boord in Nevada was neergestort; onder hen een vrouw die met haar zesjarige dochttertje op weg was naar haar vriend, een oliehandelaar.

Maar techneuten waren geen burgers, ze behoorden tot deze branche, en dus zouden Toms kwaliteiten als onderzoeker, die ondanks zijn recente verleden binnen de National Transportation Safety Board tot op

zekere hoogte werden gewaardeerd, van onschatbare waarde zijn. En onbezoedeld door zijn tweede en meer beruchte karaktertrek; zijn grandioze gebrek aan tact.

Een halfjaar geleden had Tom Patrick het onderzoek geleid naar een noodlanding van een Learjet, waarbij een effectenmakelaar uit New York zijn nek had gebroken. In de volle gloed van alle publiciteit waar doorgaans alleen het overlijden van rijkelui mee is omgeven, had hij de hysterische weduwe, die het hoofd van de piloot eiste, tijdens een persconferentie botweg laten weten 'even rustig aan te doen, mevrouwetje'. Hij had al onofficieel bevestigd dat haar echtgenoot door een combinatie van lef, agressie en whisky tijdens de landing geen veiligheidsgordel had gedragen. En tegen alle protocollen van de NTSB in had hij haar dat daar en op dat moment laten weten. Live. In de uitzending.

Hij was onmiddellijk geschorst, en zijn vervanger had nog eens twee maanden de tijd genomen om uiteindelijk met dezelfde verklaring te komen, maar dan officieel. De hysterische, nog altijd om haar vernedering grievende weduwe had haar best gedaan om de veiligheidsraad voor honderd miljoen dollar aan te klagen. Ze had de zaak uiteraard verloren, maar een rijke en vernederde vrouw op haar best is meestal verdomde goed en het kan veel geld vergen om haar van je af te slaan. Na drie maanden werd Tom rustig via de achterdeur weer binnengehaald; op proef en op wachtgeld.

In NTSB-termen betekende de achterdeur, hoe toepasselijk, pijpleidingen. Drie maanden en twee weken lang had hij door het hele land lekkages en branden onderzocht. Pete had er een bloedhekel aan om hem voor de vliegtuigen kwijt te raken, maar met 'gerede twijfel' op de zaak vooruitlopen was bij de NTSB een doodzonde; en dat live op tv doen terwijl je kwaadsprak over een dode miljonair ten overstaan van diens treurende weduwe zou voor Tom Patrick altijd grotere gevolgen hebben dan een vermaning.

De Learjet was slechts zijn meest in het oog springende incident geweest. Alleen al uit zijn persoonlijke geheugen – en met zijn negenen-vijftig jaar was Petes geheugen niet eens zo goed – kon hij opdiepen dat Tom werd aangehaald met uiteenlopende uitspraken, zoals dat passagiers in een neergestorte 727 nu 'in piepkleine stukjes over de gehele Golf van Mexico' lagen; dat de piloot van een beschadigde DC10 de levens van alle inzittenden met 'grof geweld en onwetendheid' had gered; en dat een bevroren tienerverstekeling die boven Casper, Wyoming, uit het landingsgestel naar beneden was gevallen, een echtpaar in hun Ford Taurus 'als een grote ijslolly van vlees' had gedood.

Nog tien maanden en dan kreeg Pete LaBello zijn gouden horloge.

Ann en hij gingen hun oude dag doorbrengen in Vermont en verwachtten dat ze hun pensioen op dezelfde onopvallende manier zouden leiden als dat ze dat tot nu toe in hun respectievelijke carrières hadden gedaan. Zijn tijd bij de NTSB en die van haar als docent natuurkunde waren niet getroffen door drama's of anderszins opvallende gebeurtenissen, en ze vonden het wel goed zo.

Pete mocht Tom Patrick wel; echt. Maar zelfs dat maakte Tom niet gemakkelijk, en hoe dichter hij bij dat horloge kwam, hoe meer hij twijfelde of hij Tom wel weer op de vliegtuigen moest zetten. Tegelijkertijd wist hij dat hij niet eindeloos kon doorgaan hem aan die pijpleidingen te verspillen terwijl ze zijn expertise elders zo hard nodig hadden. En dat was de reden waarom Pete, toen kort na de neergestorte Jetstream de melding van LAX binnenkwam, dacht dat Tom Patrick naar LA sturen in plaats van naar Nevada, de minst mogelijke problemen kon geven.

Pete LaBello had zich vergist.

Tom stond buiten op het platform voor hangar Zes en keek onthutst om zich heen. Hij zat nu elf jaar bij de veiligheidsraad, maar de omvang van vliegtuigongelukken stemde hem nog steeds deemoedig. En dit toestel was niet eens uit de lucht komen vallen, noch had het zich door een stad geploegd. Dit was kleiner. En toch was er achter motor nummer twee nauwelijks een stukje vlees of metaal achtergebleven dat niet ergens anders verwoest, geruïneerd of om een ander stukje vlees of metaal gewikkeld was.

Het vliegtuig was uit de hangar getrokken voor een motortest en was vijfenveertig graden gedraaid zodat het niet de hele hangar de Grote Oceaan in zou blazen.

Hij werd zich bewust van het kluitje mannen achter hem, dat wachtte tot hij iets zou zeggen of doen. Duncan Hancock, de directeur van de luchthaven, schraapte heel voorzichtig zijn keel. Links van hem stonden de hulpverleners die de gewonden naar het ziekenhuis hadden afgevoerd te wachten tot ze de doden naar het mortuarium mochten rijden. Hij herkende de blikken op hun gezicht. Hoewel hij zijn pasje had laten zien en dit door een twijfelachtige assistent was gecheckt met Washington, vonden ze het nog steeds onwaarschijnlijk dat iemand die erbij liep zoals hij een officieel onderzoek ging instellen naar, pak hem beet, een storing in een verkoopautomaat, laat staan naar dit incident.

Hij wist zelf ook wel dat hij eerst naar huis had moeten gaan om zich in, volgens de handleiding, 'geschikte kleding' te hijsen, maar ach. Lenny Munro en de rest van het team zouden hier binnen een uur of twee ar-

riveren en dan zou dit weer van hem worden afgenomen. Voor hem was elke minuut kostbaar, en dus droeg hij dezelfde gerafelde spijkerbroek en het T-shirt van Hollywood Park Casino waarin hij de afgelopen dertien uur had zitten poken. Wel had hij zijn NTSB-pet op, en dat zou hun argwaan ten aanzien van zijn outfit maar moeten bevredigen.

Tom boog voorover en ritste de reistas open die onderzoekers te allen tijde bij zich moesten hebben. Deze zat volgepakt met van alles, van schrijfwerk tot een laptop van het werk tot zijn sportspullen. Niet dat hij naar de sportschool ging, of daar ooit was geweest, maar het atletiekbroekje en het T-shirt waren in elk willekeurig motel in het zuidwesten van de VS geschikt om tv in te kijken.

Hij nam de digitale camera uit zijn foedraal en begon te filmen.

Nu hij eenmaal was begonnen, smolt de rest van de wereld om hem heen weg, zoals gewoonlijk, en hij voelde de lichte adrenalinestoot die deze klus niet anders maakte dan een middag in de Bicycle Club.

Tom liet de camera een keer over de plaats van het ongeluk meedraaien en bewoog hem vervolgens terug en omhoog naar de verwoeste hangar. Daarna maakte hij een langzame cirkel om de gehele omvang van de locatie op te nemen. Met een blik op het lcd-scherm zorgde hij ervoor dat hij alles in beeld had en nu begon hij te bewegen en te praten: datum, tijd, locatie en een korte beschrijving van het incident.

‘Zes gewonden zijn overgebracht naar het County Hospital in LA. Twee kritisch met amputaties, twee stabiel met open fracturen, twee met lichte verwondingen en in shock.’

Hij liep langs de neus van het vliegtuig de hangar in. Hier had de automatische diafragmaopening even nodig om zich aan het donker aan te passen.

‘Dit is lichaam nummer een, naar schatting twintig meter van de stuurboordzijde ongeveer in het verlengde van het...’ hij keek op ‘... luikgat achter het neuswiel.’

Al filmend plaatste Tom een feloranje vlaggetje op een gewichtje naast het lichaam. De man lag met zijn gezicht op het beton. Tom zoomde in. ‘Weinig zichtbare verwondingen. Minimaal bloedverlies uit de neus en kleine sneeën.’

Hij stapte over het lichaam heen, sloeg even zijn ogen op om te zien waar hij naartoe liep en stapte de koele duisternis van hangar Zes in.

‘Lichaam nummer twee.’

Hij bracht de camera omhoog om de aan flarden gereten resten te laten zien die op twee meter hoogte aan een haak van vervormde golfbeplating hingen.

Toen Tom nog een jochie was, bonden de vuilnismannen in zijn buurt altijd poppen en teddyberen die ze in het huisafval vonden vast aan de voorkant van hun wagen. Nu moest hij dat beeld verdringen.

‘Lichaam hangt aan een stuk metalen beplating dat vermoedelijk door het incident is losgescheurd. Het bevindt zich ongeveer acht meter van de punt van de stuurboordvleugel en ongeveer zes meter van de vloer.’

Hij plaatst een tweede vlaggetje in de plas bloed onder de bungelende zwarte werklampen en staarde omhoog naar het lijk.

‘Oppervlakkige inspectie duidt op meerdere open verwondingen en veel bloedverlies. Tevens...’ Hij zweeg, kneep even met zijn ogen in het avondzonlicht dat door het gescheurde metaal de hangar in viel en gebruikte de zoom van de camera om het beter te zien. ‘Tevens heeft een behoorlijk groot stuk metaal, mogelijk een fan-blad, zich vastgezet in de onderbuik.’

Hij draaide zich om en zocht naar lichaam drie. Terwijl hij de hangar door liep, bukte hij zich om naar iets kleins en wits te kijken. Een sigarettenpeuk. Hij markeerde hem en liep verder.

Vlakbij, naast een grote metalen gereedschapskast, lag de onderste helft van wat ooit een man was uitgespreid op de vloer.

‘Lichaam drie.’ Hij plaatste een vlaggetje naast een knie die nog door een blauwe overall werd bedekt. ‘Deel één.’ Hij keek om zich heen en vond lichaamsdeel twee; de bovenste helft van een man, met de linkerarm onder de elleboog afgesneden, de rechter gekromd over zijn borstkas, zijn ogen halfgesloten en spetters van zijn eigen bloed onder zijn kin. Tom fronste het voorhoofd nu hij zag dat twee vingers van de rechterhand van de man de V van het overwinningsteken vormden.

Hij werd zich bewust van de aanwezigheid van iemand en draaide zich om; er stond een pezige zwarte man naast hem, gehuld in een overall met bloedspetters en een deken. Ook hij keek naar de hand van de dode man.

‘Meneer, u moet terug achter de tape stappen.’

Maar de man leek hem niet gehoord te hebben.

‘Schaar,’ mompelde hij. Zonder ook maar een moment zijn ogen van het lichaam af te wenden hield hij ter verklaring zijn eigen platte ‘papier’-hand omhoog. ‘Hij zou gewonnen hebben.’

2

Het was inmiddels donker toen Lenny Munro het Go Team langs het plukje journalisten naar hangar Zes leidde.

Tom had al voor permanent daglicht gezorgd, met dank aan enkele felle booglampen. Het was kenmerkend voor een klus in filmstad LA, de stad zat nooit om lichtapparatuur verlegen. Een groep ambulancebroeders was al vertrokken met de lichamen een en twee. De twee collega's die aan het kortste eind hadden getrokken verzamelden de afzonderlijke delen van lichaam nummer drie en lieten ze voorzichtig in de zwarte zakken glijden.

'Tom?'

Tom keek op van zijn notitieboekje.

Lenny Munro was een zwaarlijvige vent van negenenveertig, met een belachelijke tondeusecoupe waarvan hij blijmoedig geloofde dat deze hem het voorkomen van een voormalig astronaut gaf, maar waarmee hij eerder op de clichévader uit een jarenvijftigsitcom leek.

'Pete zei me al dat hij jou zou sturen.' Het was slechts een mededeling, maar voor Tom was het wel duidelijk dat Lenny geïrriteerd was. Nou en? Laat hem maar pissig zijn. Tom wilde weer met vliegtuigen aan de slag en als hij daarvoor zijn trots moest inslikken en voor een zakkenwasser als Lenny Munro als eerste ter plaatse kon zijn, dan mocht Lenny zich daarmee gelukkig prijzen.

Hij kwam overeind vanuit zijn hurkzit en schudde Munro vluchtig de hand. Munro werd geflankeerd door twee onderzoekers in speciale kledij: Jan Ryland, een slanke, nerdy ogende vrouw van halverwege de dertig, en Jim Crane, een lange, grijzende man met een peper-en-zoutbaard.

'Dag Jan, Jim.'

Ze knikten, ietwat opgelaten hem weer te zien. Lenny Munro kwam ter zake.

'Wat kun je ons vertellen?'

'Omgeving is afgesloten. De meeste gewonden zijn al afgevoerd. Het onderhoudsteam telde tien man. Binnen drie doden, en zes in het ziekenhuis, allemaal in levensgevaar.'

'En nummer tien?'

‘Die staat daar.’ Tom wees naar Halo, die inmiddels weer achter het afzettingslint stond.

‘Wat moet hij daar?’

‘De ambulancebroeders hebben hem onderzocht, maar hij weigerde mee te gaan totdat zijn maat gevonden was.’

‘En die is...?’

‘Daar.’ Tom wees naar de zwarte, vormloze lijkzak die nu in de dichtstbijzijnde ambulance werd geschoven. ‘En daar.’ Twee ambulancebroeders droegen een tweede lijkzak tussen hen in.

‘Al met hem gepraat?’

Tom keek hem met een uitgestreken gezicht aan. ‘Lenny, hij ligt in tweeën.’

‘Je weet best wie ik bedoel.’

Tom haalde zijn schouders op. ‘Hé, ik ben gewoon de eerste ter plaatse. Je weet best dat ik zonder jou geen onderzoek kan starten.’

‘Was maar een vraag. Ik beweer heus niet dat je je boekje te buiten zou gaan, Tom. Dat weet je.’

‘Dat weet ik, Lenny.’

Alle twee wisten ze dat ze elkaar voorlogen.

Zevenentwintig minuten voordat Lenny Munro bij hangar Zes verscheen had Tom zijn eerste inventarisatie eindelijk afgerond. Hij had geen haastwerk verricht maar ervoor gezorgd dat alles zo efficiënt mogelijk werd vastgelegd en hij had de luchthavenchef gevraagd hem te waarschuwen zodra de vlucht van Delta Airlines vanuit Washington DC, met aan boord het Go Team, geland was. Telkens wanneer iemand van Hancock's team in zijn buurt verscheen, hield hij de adem in, maar het lukte hem zijn taken nog vóór de mededeling van de aankomst af te ronden. Hij had zijn werk gedaan.

Alles wat hij nu nog te weten kon komen, zou een persoonlijke bonus zijn.

Tom pakte zijn reistas, dook onder het lint door en verscheen naast Halo Jackson, die zijn deken stevig om zijn hals geslagen hield. ‘Hoe voelt u zich, meneer Jackson?’

‘Prima.’

‘Bent u al naar het ziekenhuis geweest?’

‘Mij mankeert niets.’

Tom wierp een blik naar de jonge ambulancehulp iets verderop. Ze rolde met haar ogen en haar zwijgen vertelde hem: ik kan hem niet dwingen.

Hij haalde zijn schouders op. Als Halo Jackson eigenwijs wilde zijn dan was dat zijn probleem. Het bespaarde Tom in elk geval een rit naar LA County en dat misselijke, ellendige gevoel dat ziekenhuizen hem altijd weer bezorgden. Een arts die ooit zijn bloeddruk mat had hem verteld dat hij aan 'witte jassen-hypertensie' leed. Hij had zich beledigd gevoeld, maar had even later beseft dat de man gelijk had. Artsen bezorgden hem koud zweet.

'Meneer Jackson, de...'

'Halo.'

Tom aarzelde. 'De onderzoekers zullen er zo zijn...'

'U bent niet de onderzoeker?'

Hij gaf de man zijn kaartje. 'Ik ben gewoon de eerste ter plaatse; hoe sneller iemand ter plaatse is, hoe beter, terwijl het Go Team zich onder-tussen gereedmaakt. Zij leiden de hele operatie.'

Halo knikte.

'Halo... wat kun je vertellen?'

Aanvankelijk helemaal niets, en alleen dat al maakte de man innemend. Iedereen had doorgaans zijn mening al klaar en de meesten konden niet wachten om die met hem te delen. Tom hield van mensen die eerst nadachten alvorens te spreken.

Halo Jackson schudde traag het hoofd en keek Tom recht in de ogen. 'Ik heb geen idee.'

Lekkere bonus, dit.

Munro en zijn team werkten de hele nacht door, en liepen voorzichtig om de ergste opdrogende bloedplekken heen terwijl ze een begin maakten met het nummeren van duizenden stukjes verwrongen metaal. In het zonlicht van de volgende ochtend zouden ze buiten de hangar nog meer brokstukken catalogiseren, zoals een bijna twee meter lang stuk huidbeplating van de motorgondel op Sepulva Boulevard, die het forensenverkeer flink wat hinder opleverde, en ook een fan-blad dat de cabine van een bagagetractor had doorboord. Carson Holt, de bestuurder, had stiekem een sigarettenpauze ingelast en was daarmee aan een gewisse dood ontsnapt. Het zou hem op een dagloon minder komen te staan, maar hij zag er zelfs van af om bij zijn vakbondsvertegenwoordiger protest aan te tekenen. Wat hem betrof was 112 dollar een geringe prijs voor het niet door rondvliegende metaalscherven aan zijn stoel te worden gespijkerd, en korte tijd genoot hij dan ook extra van het leven.

Maar nu begon het Go Team in het kunstmatige Hollywood-daglicht aan het in elkaar puzzelen van het toestel, opdat duidelijk werd wat er

verkeerd was gegaan en hoe. Dit was een puzzel van twee miljoen dollar, met alle stukjes verspreid over een oppervlakte van zo'n achthonderd meter.

Eén stukje had echter van meet af aan Lenny Munro's belangstelling: het sigarettenpeukje dat door Tom Patrick was gemerkt. Roken was hier niet alleen om gezondheidsredenen verboden. Belangrijker nog – vele malen belangrijker voor eenieder die iets van vliegen afwist – was de zogenaamde FOD: *Foreign Object Damage*. Een chique term voor klein afval. Op de meeste plekken gold het als ontsierend, maar op luchthavens als levensgevaarlijk. Een dichtgeknoopt condoom, een verloren werkhandschoen, een McFlurry-bekertje; alles kon een motor in worden gezogen en een toestel laten neerstorten. Luchthavens hadden speciale schoonmakers in dienst – het liefst behept met smetvrees – die met hun klein-afvalfobie een dergelijke ramp konden voorkomen.

Met andere woorden, het feit dat Tom Patrick in de hangar achter de *Pride of Maine* een sigaret aantrof, was voor Lenny Munro dan ook doorslaggevend. Zeer doorslaggevend, zelfs. Eén enkele sigaret was weliswaar niet genoeg, maar sigaretten kwamen in pakjes.

En toen hij vier weken later zijn rapport presenteerde, legde Lenny Munro – heel begrijpelijk – de schuld voor de verloren *Pride of Maine*, de dood van drie technici en de verwondingen van nog eens zes, geheel en al bij onderhoudsmonteur Christopher Stern.

Echtgenoot van Vee, vader van Katy.

En Halo Jacksons beste vriend.